

HELSINGIN HALLINTO-OIKEUDELLE

ASIA:

Muutoksenhaku Uudenmaan ELY-keskuksen LSL 128 §:n mukaista vireillepanopyyntöä koskevaan päätökseen asiassa UUDELY/7198/2024.

VALITTAJA:

Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys — Helsingforstraktens Ornitologiska Förening Tringa ry (rek.nro 116.353). Yhdistyksen tarkoituksena on edistää ja kehittää lintuharrastusta sekä lintujen ja luonnonsuojelua sekä toimia alueensa lintuharrastajien ja tutkijoiden yhdyssiteenä. Yhdistyksen toiminta-alue on Helsinki ja sen ympäristö (Uudenmaan maakunta ennen v. 2011 ml. Sipoo).

PROSESSIOSOITE:

Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys — Helsingforstraktens Ornitologiska Förening Tringa ry

Annankatu 29 A 16

00100 Helsinki

puheenjohtaja@tringa.fi

VAATIMUKSET:

Valittaja vaatii Helsingin hallinto-oikeutta kumoamaan Uudenmaan ELY-keskuksen päätöksen asiassa UUDELY/7198/2024.

PERUSTELUT:

Yleistä

Valituksenalaisessa asiassa on kyse siitä, että Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys Tringa ry (jäljempänä Tringa ry) katsoo Remeo Oy:n Viikin käsittelylaitoksen toiminnasta aiheutuneen, yhä aiheutuvan ja uhkaavan myös vastaisuudessa aiheutua Vanhankaupunginlahden lintuveden Natura-alueelle (FI0100062) kohdistuvaa merkitykseltään vähäistä suurempaa luonnonarvojen heikentymistä ja LSL 3 §:n 1 momentin 7 kohdassa tarkoitettua luontovahinkoa. Luonnonarvojen heikentyminen ja luontovahinko kohdistuu yhtäältä LSL 3 §:n 1 momentin 7 kohdan alakohdassa a) tarkoitettuihin niihin luontoarvoihin, joiden suojelemiseksi alue on sisällytetty Natura-verkostoon ja toisaalta em. pykälän alakohdassa b) tarkoitettuihin lintudirektiivin 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin ja direktiivin liitteessä 1 lueteltuihin lajeihin.

Käsittelylaitoksen toiminnasta aiheutuva luonnonarvojen heikentyminen ja luontovahinko johtuu siitä, että laitos houkuttelee ja ylläpitää etenkin lintujen pesimä- ja poikaskaudella merkittävän suurta joukkoa variksia ja harmaalokkeja, jotka ruokailevat laitoksen alueella ja liikkuvat säännöllisesti käsittelylaitoksen ja suojelualueen, etenkin Lammassaaren hoitoniittyjen välillä. Laitos on houkutelut ja ylläpitänyt viime vuosina myös aiempaa runsaampaa joukkoa korppeja. Varislintujen ja harmaalokkien aiheuttama vähintään paikallisesti merkittävä haitallinen vaikutus kohdistuu useaan Vanhankaupunginlahden Natura-alueen suojeluperusteena olevaan lintulajiin, ja se ilmenee sekä pesä- ja poikaspredaationa että pelotevaikutuksena. Varislinnut ja harmaalokit syövät vesilintujen ja kahlaajien munia ja poikasia, ja etenkin niitty- ja kosteikkolajien maastopoikasaikana kesä–heinäkuussa alueella pesimättömien varisten määrä on käsittelylaitoksen toiminnan vuoksi kasvanut liki kolminkertaiseksi verrattuna perustilaan eli tilanteeseen ennen käsittelylaitoksen perustamista. Lisäksi eritoten varikset karkottavat alueelle potentiaalisesti pesimään asettuvia niitty- ja kosteikkolintuja ja estävät useiden kahlaajien muutonaikaisen levähtämisen suojelualueella.

Tringa ry jätti Uudenmaan ELY-keskukselle 16.4.2024 LSL 128 §:n mukaisen vireillepanopyynnön luonnonarvojen heikentymisen estämiseksi ja toiminnasta aiheutuneen luontovahingon korjaamiseksi. ELY-keskus on päätöksessään katsonut, ettei käsittelylaitoksen toiminta aiheuta luonnonsuojelulaissa tarkoitettua luontovahinkoa, ja edelleen tämän vuoksi viranomaisen on katsonut, ettei Tringa ry:llä ole ollut asiassa vireillepano-oikeutta.

Tringa ry katsoo, että valituksenalaisessa asiassa on kyse luonnonsuojelulaissa tarkoitettua luonnonarvojen heikkenemisen estämisestä ja luontovahingon korjaamisesta. Tringa ry on LSL 134 §:n 4 momentissa tarkoitettu rekisteröity yhteisö, ja Viikin käsittelylaitos ja sen toiminnasta aiheutuva vahinko sijaitsevat yhdistyksen toiminta-alueella. Yhdistyksellä on täten näkemyksensä mukaan LSL 128 §:n mukainen erityinen vireillepano-oikeus asiassa, ja Uudenmaan ELY-keskuksen päätös tulee näin ollen kumota.

Luontovahingosta

Luontovahingolla tarkoitetaan LSL 3 §:n 1 momentin 7 kohdan mukaan luontotyyppien ja eliölajien suotuisan suojelutason saavuttamisen tai säilyttämisen kannalta merkittävää, mitattavissa olevaa suoraa tai välillistä haitallista vaikutusta, jonka aiheuttamiseen ei ole myönnetty poikkeusta LSL 39 §:n 2 momentin tai 83 §:n nojalla. Ympäristövastuudirektiivin (EPNDir 2004/35/EY) johdannon (13) mukaan tällaisen vahingon tulee olla konkreettista ja mitattavissa, jonka lisäksi on todettava syy-yhteys vahingon ja yksilöityjen pilaajien välillä.

Oikeuskäytännön (KHO 2022:71) mukaan luontovahingon aiheutumisen edellytyksenä ei ole suotuisan suojelutason heikentyminen lajin esiintymisalueella tai kansallisella tasolla, vaan haitta on merkittävä, jos vaikutus lajin elinvoimaisuuteen paikallisella tasolla on merkittävä. Saman ennakkopäätöksen mukaan luontovahingon arvioinnin tulee perustua vaikutusten merkittävyyden arviointiin suhteessa vahinkoa edeltäneeseen tilaan eli perustilaan. Perustilalla tarkoitetaan ympäristövastuudirektiivin 2 artiklan mukaan luonnonvarojen ja palvelujen sitä tilaa vahinkohetkellä, joka olisi vallinnut, jos ympäristövahinkoa ei olisi tapahtunut ja joka voidaan arvioida parhaan mahdollisen käytettävissä olevan tiedon perusteella.

Lajien suotuisalle suojelutasolle aiheutuneiden haitallisten vaikutusten merkittävyyttä arvioitaessa tulee ympäristövastuudirektiivin liitteen I ja valtioneuvoston asetuksen 24.9.2009/713 2 §:n mukaisesti huomioida a) yksilöiden lukumäärä, esiintymistiheys ja esiintymisalue, b) yksilöiden tai vahingoittuneen alueen merkitys suhteessa kyseisen lajin suojeluun ja lajin harvinaisuus, c) lajin leviämiskyky ja d) lajin kyky palautua luontaisesti vähintään perustilaan.

Asiassa on riidatonta ja ilmeistä se, että käsittelylaitos ylläpitää suurta joukkoa Vanhankaupunginlahden Natura-alueella pesimättömiä variksia ja niin ikään on riidatonta, että tämä varisjoukko aiheuttaa haittaa Natura-alueen suojeluperustaisille luontoarvoille. ELY-keskus toteaa kuitenkin valituksenalaisessa päätöksessään, että tämä haitta ei täytä luontovahingon määritelmää yhtäältä haitallisten vaikutusten mitattavuuden ja toisaalta syy-yhteyden toteamisen osalta. Tringa ry katsoo, että a) varisten määrän kasvu voidaan osoittaa ja yhdistää suoraan käsittelylaitoksen toimintaan, b) myös harmaalokkien määrän kasvu voidaan vastaavalla tavalla yhdistää käsittelylaitoksen toimintaan, c) näiden pesimättömien lintujen määrien kasvua voidaan vertailla ennen vahingon tapahtumista vallinneeseen perustilaan ja d) käsittelylaitoksen ylläpitämä varislintu- ja harmaalokkijoukko aiheuttaa Natura-alueen linnustolle ja luontoarvoille konkreettista, mitattavissa olevaa ja vähintään eräiden lintulajien suotuisan suojelutason kannalta merkittävää vahinkoa tavalla, joka täyttää luontovahingon kriteeristön.

Varisten ja harmaalokkien määrien kasvu ja vertailu perustilaan

Niitty- ja kosteikkolajien pesinnän alun ja haudonnan eli huhtikuun lopun ja kesäkuun alun välisen ajan aikainen varismäärä on kasvanut hieman vuodesta 2007. Suurimmat pesimättömien varisten määrät tarkasteltavalla alueella (nykyisen käsittelylaitoksen alue + Lammassaaren hoitoniityt) ovat vaihdelleet noin 70–200 linnun välillä (keskiarvo 136, keskihajonta 48.1, keskiluku 128) vuosina 2007–2012 eli aikana ennen käsittelylaitoksen toiminnan aloittamista. Vuosien 2013–2024 vastaava määrä on vaihdellut 70–310 linnun välillä (keskiarvo 197, keskihajonta 66.3, keskiluku 180), ja useimpina vuosina määrät ovat olleet jonkin verran aiempaa suurempia.

Selkein alueella pesimättömien varisten määrässä tapahtunut muutos koskee kesäkuusta heinäkuun loppuun ulottuvaa ajanjaksoa, jolloin niitty- ja kosteikkolinnuston poikaset ovat kuoriutuneet ja kulkevat emojensa mukana maastossa. Vuosina 2009–2017 eli ennen käsittelylaitoksen toiminnan alkua ja muutama vuosi toiminnan alkamisen jälkeen tällaisten lintujen määrä on vaihdellut 50–275 välillä (keskiarvo

149, keskihajonta 66.5, keskiluku 104). Vuosina 2018–2023 määrät ovat olleet selkeästi suurempia sijoittuen 380–660 linnun välille (keskiarvo 502, 104.8, keskiluku 498).

Myös pesimättömien harmaalokkien määrä käsittelylaitoksen ja Lammassaaren hoitoniittyjen välisellä alueella on kasvanut räjähdysmäisesti viime vuosina vuoden 2018 noin 50–100 linnusta vuosien 2023 ja 2024 yli 400 lintuun (ks. Liite 3). Harmaalokkeja on ollut alueella läsnä määrällisesti eniten huhtikuun aikana. Korpeista vastaavaa aineistoa ei ole kerätty.

Pesimättömien varisten ja harmaalokkien runsastuminen Vanhankaupunginlahden alueella ja sen läheisyydessä on yhdistettävissä suoraan käsittelylaitoksen toimintaan. Sekä varis että harmaalokki ovat kannaltaan taantuvia lajeja, eli esimerkiksi kannan runsastuminen ei selitä alueella liikkuvien lintujen määrän voimakasta nousua. Variksen runsaus on pudonnut koko maassa 1970 ja 1980-lukujen vaihteesta reilun kolmanneksen ja suuntaus on jatkunut tällä vuosituhannella (Lehikoinen ja Väisänen 2022). Suomen harmaalokkikannan todettiin vuonna 2019 pienentyneen edellisen 12 vuoden aikana 36 % (Below ym. 2019). Varis myös kuuluu Vanhankaupunginlahden pesimälajistoon ja variksia on luontaisesti lintukosteikoilla ja niiden lähistöllä aina jonkin verran monipuolisen ravintotarjonnan vuoksi (Sarvanne ym. 2019). Asiassa on sen vuoksi erotettava suojelualueella pesivä variskanta ja käsittelylaitoksen toiminnan ylläpitämä pesimättömien varisten huomattavan suuri joukko.

Alueen muussa maankäytössä tai suojelualueen hoito- ja kunnostustoimissa ei ole myöskään havaittavissa mitään sellaista, joka selittäisi edes osittain varisten ja harmaalokkien määrän kasvua. Osittain etenkin harmaalokkien kasvanut määrä alueella voi olla seurausta Espoon Ämmässuon kaatopaikka-alueen maankäytön muutoksista: kun Ämmässuolla on ollut viime vuosina saatavilla vähemmän ravintoa, ovat suuret lokit hakeutuneet pääkaupunkiseudulla toisaalle helpon ravinnon perässä. Tämä ei luonnollisesti poista toiminnanharjoittajan vastuuta asiassa, sillä harmaalokkien runsastuminen alueella johtuu yksinomaan siitä, että linnuille on viime vuosina ollut yhä enemmän ravintoa saatavilla käsittelylaitoksen alueella ja sen lähiympäristössä.

Toisin sanoen pidämme todistettuna ja ilmeisenä, että varisten ja harmaalokkien määrän kasvu voidaan yhdistää käsittelylaitoksen toimintaan ja alueelta saatavaan helppoon ravintoon. Viime vuosina ravintoa on ollut saatavilla käsittelylaitoksen alueella aiempaa enemmän, joka on johtanut sekä pesimättömien varisten että harmaalokkien määrän huomattavaan runsastumiseen.

Luontoarvoihin ja linnustoon kohdistuva vahinko

Sekä varislintujen että harmaalokin voimakkaasta runsastumisesta seuraa vastaavasti kyseisten lajien biologian ja etologian huomioiden niitty- ja kosteikkolinnustoon kohdistuvan pesä- ja poikaspredaation voimakas kasvu (Sarvanne ym. 2019). Tämä on vaikuttanut ja vaikuttaa edelleen konkreettisesti siihen, että suhteellisesti yhä suurempi osa suojelualueen vesilintujen ja kahlaajien poikueista tuhoutuu jo varhaisessa vaiheessa (Sarvanne ym. 2019). Luontovahinko kohdistuu seuraaviin Natura-alueen suojeluperustaisiin pesimälajeihin ja niiden suojelutasoon: laulujoutsen (D1), heinätavi (VU), kaulushaikara (D1), ruskosuohaukka (D1), punajalkaviklo (NT), keltavästäräkki sekä sitruunavästäräkki (EN). Lisäksi vahinkoa aiheutuu myös muulle niitty- ja kosteikkolinnustolle, kuten niittykirviselle, nokikanalle (EN) ja telkälle (Sarvanne ym. 2019). Kaikki edellä mainitut lajit pesivät yksin ilman yhdyskuntia, ja etenkin maalle pesänsä tekevät linnut, kuten punajalkaviklo, kelta- ja sitruunavästäräkki sekä niittykirvinen, ovat erityisen alttiita varisten ja harmaalokkien saalistuspaineelle sekä muna- että pesä- ja maastopoikasvaiheessa.

Edellä esitetyn mukaisesti ilmeinen syy-yhteys on olemassa varisten ja harmaalokkien aiheuttaman välillisen luontovahingon ja käsittelylaitoksen toiminnan välillä. Toisin sanoen, niiltä osin kuin

pesimälinnustolle aiheutuneen vahingon voidaan katsoa johtuvan variksista ja harmaalokeista, syy-yhteys käsittelylaitokseen on olemassa. Konkreettisia lukuja siitä, kuinka suuri osa edellä mainittujen lajien munista tai poikasista päätyy varisten tai harmaalokkien suihin ei ole, sillä asian suora havainnointi ja tutkiminen on hankalaa. Huomioimme, että se, ettei vahingon tarkkaa määrää ole mitattu, ei kuitenkaan suinkaan tarkoita sitä, etteikö kyseinen vahinko olisi lain edellyttämällä tavalla mitattavissa. Tässä yhteydessä korostamme myös, että LSL 7 §:n varovaisuusperiaate tulee huomioida käsittelylaitoksen aiheuttamaa vahinkoa arvioitaessa.

Käsittelylaitoksen välillisesti varisten ja harmaalokkien välityksellä aiheuttama luontovahinko uhkaa merkittävästi vähentää luonnon monimuotoisuutta vähintään paikallisella tasolla. Esimerkkilajeista keltävästäräkki on taantunut voimakkaasti koko Etelä-Suomessa ja vähentynyt erittäin rajusti Uudenmaan alueella. Valtaosa lajin nykyisestä eteläisestä kannasta keskittyy sellaisille suojelualueille, joilla toteutetaan laidunnuksen ja kasvillisuuden jyrynnän kaltaisia avoimen alueen lisäämiseen ja avoimna pitämiseen tähtääviä hoito- ja kunnostustoimia (Ellermaa 2010). Vanhankaupunginlahti laajoine hoitoniittyineen on eräs lajin tärkeimmistä pesimäalueista Uudellamaalla. Ennen käsittelylaitoksen toiminnan alkamista keltävästäräkkejä pesi Lammassaaren nykyistä huomattavasti pienemmällä hoitoniityllä liki 30 paria: vuoden 2004 kartoituksessa niityltä laskettiin 29 ja vuonna 2007 28 paria. Mittavien hoito- ja kunnostustoimien ansiosta hoitoniittyjen pinta-ala on viimeisten vuosien aikana kasvanut n. 40 %, mutta keltävästäräkkiparien määrä ei ole vastaavassa suhteessa noussut vaan on pysytellyt käsittelylaitoksen toiminnan alkamisen jälkeen n. 5–20 parissa (Sarvanne 2023). Sama pätee niittykirviseen, jonka parimäärät eivät ole avoimen ja lajille sopivan pesimäympäristön laajenemisen myötä kasvaneet vastaavassa suhteessa ja sitruunavästäräkkiin, jonka pesintäryitykset ovat viime vuosina loppuneet alueella kokonaan. Nämä havainnot ovat voimakkaassa ristiriidassa sen kanssa, että hoitotoimien tiedetään yleisesti vahvistaneen tällaisten lajien pesimäkantoja alueella käytännössä välittömästi (Ellermaa 2010). Hoitotoimien myönteinen vaikutus lajien kantoihin ja yksilöiden lukumääriin ei toisin sanoen riitä kompensoimaan varisten ja harmaalokkien aiheuttamaa vahinkoa. Hoitotoimet huomioiden voidaan kuitenkin arvioida, että vahingon poistuessa lajien pesimäkannat voivat toipua nopeastikin vähintään perustilaa vastaavalle tasolle. Keltävästäräkillä ja sitruunavästäräkillä ei ole Helsingissä muita potentiaalisia alueita, joille lajien yksilöt voisivat levittäytyä, ja koko Uudellamaallakaan tällaisia alueita ei ole kuin muutama. Käsittelylaitoksen aiheuttama pitkäaikainen luontovahinko on ollut omiaan vaarantamaan ja tulee jatkuessaan vaarantamaan vakavasti kelta- ja sitruunavästäräkin suotuisan suojelutason paikallisella tasolla.

Käsittelylaitoksen ylläpitämät varikset ovat erittäin tehokkaita muna- ja poikasrosvoja, jotka Ruohokarin metsiköstä suurella joukolla tähytessään kykenevät taidokkaasti havaitsemaan niin avomaan lajien kuin kahlaajien pesiä ja poikasasia (Sarvanne ym. 2019). Pelotevaikutus, jonka kautta luontovahinko niin ikään ilmenee, toimii juuri tämän ilmiön kautta. Suuri varisjoukko heikentää etenkin keväällä avomaapesijöiden halukkuutta asettua suojelualueelle ja pienentää tätä kautta suojeluperustaisten lajien parimääriä (Sarvanne ym. 2019). Varisten kelta- ja sitruunavästäräkille sekä niittykirviselle aiheuttama vahinko on osittain nimenomaan pelotevaikutuksen myötä syntynyttä vahinkoa, joka poistuessaan edesauttaa kantojen palautumista vähintään perustilaa vastaavalle tasolle.

Pelotevaikutus kohdistuu pesimälinnuston ohella myös muutonaikaisiin levähtäjiin, joita ovat suojeluperustaisista lajeista ensisijaisesti suokukko (CR, D1), pikkusirri (CR), lapinsirri (EN), jänkäsirriäinen (NT) sekä heinäkurppa (CR, D1). Tämän vaikutuksen konkreettisuus ja mitattavuus on hankalammin todettavissa kuin suoran pesä- ja poikaspredaation kohdalla, eikä pitkäaikaista seurantaakaan siitä, kuinka usein varikset suoraan karkottavat vesirajassa ruokailevia kahlaajaparvia pois tai estävät niiden laskeutumisen alueelle, ole tehty. Alueen havainnointi on kuitenkin osoittanut pelotevaikutuksen olemassaolon, ja se tulee huomioida osana luontovahingon arviointia.

Käsittelylaitoksen biojätteisiin liittyvät toiminnot

Toiminnanharjoittaja on tietoinen toimintansa aiheuttamista ongelmista, ja ELY-keskus on osana käsittelylaitoksen ympäristöluvan valvontaa ollut useita kertoja yhteydessä toiminnanharjoittajaan tilanteen ratkaisemiseksi. Valituksenalaisena olevassa ELY-keskuksen päätöksessä todetaan, että toiminnanharjoittaja on 6.5.2024 alkaen siirtänyt biojätteen siirtokuormaukseen liittyvät toiminnot, mukaan lukien lavojen peittämisen, pressuovella suljettavan hallin sisälle. Edelleen viranomaisen toteaa, että tämä biojätteen siirtäminen on poistanut Tringa ry:n oikeudenvastaiseksi katsoman tilan ja näin osaltaan tehnyt tyhjäksi perustan LSL 126 §:n mukaisten pakkokeinojen käyttämiselle.

Toiminnanharjoittajan tekemät muutokset eivät kuitenkaan ole todellisuudessa vaikuttaneet tilanteeseen millään tavoin eivätkä poistaneet ongelmaa, vaan luonnonarvojen heikentäminen ja luontovahingon aiheuttaminen jatkuu edelleen. Varikset, harmaalokit ja korpit pääsevät edelleen keräämään erilaisia ruoantähteitä yhä avoimeksi jätetyiltä siirtolavoilta ja käsittelylaitoksen ympäristöstä, ja viipyvät suurina joukkoina käsittelylaitoksen ja Lammassaaren hoitoniittyjen vaiheilla heikentäen suojelualueen luontoarvoja pesä- ja poikaspredaation sekä pelotevaikutuksen kautta. Esimerkiksi toukokuun loppupuolella alueelta on Tiira-havaintopalveluun (www.tiira.fi) tallennettujen havaintojen perusteella laskettu kerralla 220 varista (Lammassaaren hoitoniitty 29.5.), 60 korppia (Lammassaaren hoitoniitty ja pellot 24.5.) sekä 311 harmaalokkia (jäteasema ja Lammassaaren hoitoniityn vesiraja 24.5.). Kyse on käsittelylaitoksen ylläpitämistä, pesimättömistä linnuista, jotka liikkuvat säännöllisesti käsittelylaitoksen ja hoitoniittyjen välillä.

Toiminnanharjoittajan toistuva kyvyttömyys ja haluttomuus korjata aiheuttamaansa ongelmaa on selkeä osoitus ilmeisestä piittaamattomuudesta. Näin ollen Tringa ry toteaa, että aiheutuneen luontovahingon korjaaminen ja perustilan palauttaminen edellyttää eräiden ympäristölle aiheutuneiden vahinkojen korjaamisesta annetun lain 5 §:n 1 momentin mukaisesti vahingosta aiheutuneen haitallisen muutoksen poistamista, eli toisin sanoen biojätteisiin liittyvien toimintojen välitöntä siirtämistä pois suojelualueen läheisyydestä.

Tringa ry katsoo, että vastoin ELY-keskuksen päätöksessään toteamaa oikeudenvastainen tila ei ole toiminnanharjoittajan tekemien kosmeettisten muutosten myötä poistunut, vaan luontovahingon aiheuttaminen jatkuu. Tämä tukee argumenttiamme siitä, että ELY-keskuksen päätös tulee kumota.

Lopuksi

Kuten nykyisen luonnonsuojelulain esitöissä (HE 76/2022 vp) todetaan, ympäristövastuudirektiivin täytäntöönpanoon liittyvää luontovahingon ehkäisemisen ja korjaamisen säännöstä on käytännössä sovellettu hyvin harvoin. Tämä osoittaa osaltaan sen, kuinka suppeasti tiukkaa kriteeristöä käytännössä tulkitaan ja kuinka hankalaa luontovahingon osoittaminen on. Valituksenalaisessa päätöksessä käsiteltävänä ollut asia on lisäksi luontovahinkoa ajatellen sangen poikkeuksellinen: näkemyksemme mukaan on ensiarvoisen tärkeää ottaa oikeudellisesti kantaa siihen, voiko toiminnanharjoittajan toiminnasta katsoa aiheutuvan luontovahinkoa silloin, kun toiminta houkuttelee paikalle eläimiä, jotka aiheuttavat merkittävää vahinkoa lähialueen luontoarvoille.

Katsomme, että käsittelylaitoksen toiminnasta on aiheutunut luonnonsuojelulaissa kiellettyä luonnonarvojen heikentymistä ja luontovahinkoa, ja että asiassa on näin ollen kyse luonnonarvojen

heikentymisen estämisestä ja luontovahingon korjaamisesta LSL 128 §:n tarkoitetulla tavalla. Uudenmaan ELY-keskuksen päätös tulee siis kumota.

Selvitys valitusajasta

Uudenmaan ELY-keskuksen päätös on saatu tiedoksi sähköisenä viestinä sen antopäivänä 8.5.2024. Täten valitus on tehty kirjallisena 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain (808/2019) 13 §:n mukaisesti.

Helsingissä kesäkuun 7. päivänä 2024

Helsingin Seudun Lintutieteellinen Yhdistys – Helsingforstraktens Ornitologiska Förening Tringa ry

Aleksi Mikola

Puheenjohtaja

Lähteet

Below, A. – Lehikoinen, A. – Mikkola-Roos, M. – Kurvinen, L. & Laaksonen, T. 2019: Saaristolintukantojen kehitys vuosina 1980–2018. – Linnut-vuosikirja 2018: 56–67.

Ellermaa, M., Maakunnallisesti tärkeät lintualueet ja niiden tunnistaminen Uudellamaalla. Tringa 4/2010–1/2011.

Lehikoinen, A. & Väisänen R.A. 2023: Pesivien maalintujen kannanmuutokset Suomessa 1975–2022. Linnut-vuosikirja 2022: 14–29.

Sarvanne, H. – Mikkola-Roos, M. – Rusanen, P. – Meller, K., Helsingin Vanhankaupunginlahden linnustonseuranta – Vuosien 2013–2019 yhteenveto. Kaupunkiympäristön julkaisu 2019:29.

Sarvanne, H., Vanhankaupunginlahden linnuston v. 2023 seurantalaskennan loppuraportti. Tringa 2023.

Liitteet

Liite 1. Uudenmaan ELY-keskuksen päätös.

Liite 2. Todistus tiedoksisaantipäivästä.

Liite 3. Harmaalokkien määrät keväinä 2018, 2021, 2023 ja 2024 Vanhankaupunginlahdella.

Liite 4. Below, A. – Lehikoinen, A. – Mikkola-Roos, M. – Kurvinen, L. & Laaksonen, T. 2019: Saaristolintukantojen kehitys vuosina 1980–2018. – Linnut-vuosikirja 2018: 56–67.

Liite 5. Ellermaa, M., Maakunnallisesti tärkeät lintualueet ja niiden tunnistaminen Uudellamaalla. Tringa 4/2010–1/2011.

Liite 6. Lehtikoinen, A. & Väisänen R.A. 2023: Pesivien maalintujen kannanmuutokset Suomessa 1975–2022. Linnut-vuosikirja 2022: 14–29.

Liite 7. Sarvanne, H. – Mikkola-Roos, M. – Rusanen, P. – Meller, K., Helsingin Vanhankaupunginlahden linnustoseuranta – Vuosien 2013–2019 yhteenveto. Kaupunkiympäristön julkaisuja 2019:29.

Liite 8. Sarvanne, H., Vanhankaupunginlahden linnuston v. 2023 seurantalaskennan loppuraportti. Tringa 2023.